Domoljubni radio

Portal domoljubnog radija

U fokusu Domoljubnog – 7 – Dražen je odlučio živjeti i zašutjeti kad najviše zaboli

Antun Brađašević · Friday, July 24th, 2020

Ono što je prošao hrvatski dragovoljac Domovinskog rata Dražen Đurđević od teškog ranjavanja u studenom 1991. godine do danas, primjer je kako čovjek ne smije odustati niti u najtežim životnim ugrozama. Ovo je priča i o tome kako na nekim važnim mjestima katkada rade predivne osobe. Ovo je priča i o apsurdima hrvatske birokracije, o tome kako su teškog hrvatskog ratnog invalida umalo proglasili dezerterom. Evo što o svom životu govori Novogradiščanin iz Goranove ulice, Dražen Đurđević.

„Ja sam rođen tu u Novoj Gradiški 1971. godine a 1990. godine sam otišao na odsluženje vojnog roka u tzv. JNA. Bio sam predzadnja „klasa" koja je odslužila to redovnim putem. Vratio sam se u ožujku i započeo raditi u građevinskoj tvrtki „Strmac". Čim su počele pripreme za obranu ja sam se odmah dragovoljno prijavio ne čekajući poziv za mobilizaciju. Tenisice, traperice i kožna jakna, i takav sam otišao u rat. Svojih 20 godina sam napunio u kolovozu 1991. godine, a već u studenom te godine sam nastradao u Poljanama. Bio sam mlad dečko, neoženjen, ali punog srca za ići braniti Hrvatsku i dati sve od sebe da izborimo tu slobodu odnosno najprije da se obranimo od neprijatelja. Stradao sam tako što sam nagazio na minu u minskom polju. Po ranjavanju sam dovezen u novogradišku bolnicu no ubrzo me šalju u Slavonski Brod. Rane su bile jako teške, stigla me i gangrena, pa su mi morali amputirati najprije jednu nogu, a onda su spašavali drugu. Nakon tih nekoliko operacija s još jednim teško ranjenim hrvatskim braniteljem iz Slavonskog Broda otpremljen sa za Njemačku gdje sam bio na liječenju koje je za nas platio jedan njemački državljanin. Poslije toga se vraćam u Hrvatsku i doslovno prolazim svega i svačega kada je riječ o mojoj borbi za zdravlje i ishođenje mojih braniteljskih prava. Nećete vjerovati dobio sam poziv dokazati da nisam dezertirao iz postrojbe. Rekli su da kako znaju gdje sam bio u vojsci do 15.12. 1991. godine ali kako dalje za mene nemaju podataka. Rekli su da se moram u Zagreb ići javiti da opravdam svoj izostanak (?). Moram reći kako sam ja kao dragovoljac bio dio ekipe zajedno sa mojim prijateljima iz Goranove ulice. Mi smo u početku bili dio Zbora narodne garde. Tu je bilo najviše momaka koji su željeli što prije ići na prvu liniju obrane. Mi smo bili okosnica kada se počela osnivati naša novogradiška 121. brigada. Spomenut ću neke moje „Goranovce", pokojnog **Matu Kovačevića**, **Antu Piškuilića**, i te dečke iz moje ekipe. Novogradiški branitelji nas dobro znaju i poslije toliko godina. Bili smo 1. satnija 1. vod 121.brigade. A kako sam

ja stradao? Mi smo dobili ratni zadatak da, kako je rečeno, „skrenemo pažnju na sebe" kako bi jedna druga ekipa na drugom kraju odradila napad i pokušala uništiti neprijateljski tenk i VBR u šumi kod Dragalića. Nažalost mi nismo daleko otišli. Bile su dvije mine. Jedna je bila naša. Eto privukli smo pažnju jako kvalitetno, da budem sarkastičan. Sa mnom je stradao i moj prijatelj iz Goranove **Igor Oršulić**. On je bio bliže toj mini, pa i dalje hoda i puno drugih stvari može raditi, a ja sam „pravo nadrapao". Rastepen sam od glave do pete. Imao sam oko 350 gelera u sebi. Do sada sam imao 37 operacija. Prošao sam pravu "Golgotu". U šali znam reći kako nema niti jednog novogradiškog kirurga ovih proteklih godina koji nije odrezao barem komadić moga tijela. Eto „skrpali" su me, i kao što vidite još sam živ i ne dam se."- kaže Draženi uz osmijeh.

Što vam je
Dražene davalo snagu da to sve preživite i pretrpite toliku fizčku
bol i psihičku traumu?

„Mislim kako ništa u životu nije slučajno i kako se dragi Bog pobrine i nađe načina kako pomoći. Meni je nadu za život vratila jedna medicinska sestra iz Slavonskog Broda. Kada sam ondje ležao kao teški bogalj mislio sam da je to moj kraj. Zvala se **Ruža** i prišla mi je i pitala može li mene skupa s tim krevetom prebaciti iz te sobe u jednu drugu. Pored mene je ležao jedan branitelj iz Vukovara koji je dobio ranu u vrat i bio je nepokretan i mogao je komunicirati samo očima. Ona mi ga je pokazala i pomogla mi da „zbrojim 2 i 2", te mi rekla kako sam ja mlad i pun snage i kako se ne smijem predati jer moram pobijediti, jer me život tek čeka. Onda sam ja sebe uvjerio kako je ona u pravu i odlučio povratiti sve svoje raspoložive snage kako bih se oporavio. I kad me je najače boljelo ja sam šutio. To mi je pomoglo kasnije kada sam se oženio i dobio moje predivne dvije kćeri. Nikada se na njih nisam derao i iskaljivao nekakav bijes. I danas znaju kad me jako zaboli ja zašutim. Čudo je koliko čovjek može pretrpjeti i koliko može biti strpljiv. Samo treba vjerovati u pobjedu i nema predaje.„



Oženili ste se,
formirali obitelj i sve ste u životu što bi rekli ljudi „posložili”
kako treba.

„Da, u pravu ste, i na to sam jako ponosan. Ipak posebno divljenje i zahvala mojoj supruzi **Vesni**. Vjenčali smo se 1997. godine. Ona me upoznala kao invalidnu osobu i prihvatila me kao čovjeka s kojim želi živjeti i stvarati obitelj i budućnost. Naša prva kći **Emanuela** je rođena 1998. godine a druga kći **Izabela** 2001. godine. Usprkos mom invaliditetu, a on u zadnjih 5 godina iznosi 100%, ja za moju obitelj uvijek dajem 100% i to mi je na prvom mjestu uvijek. Tu je pitanje stanovanja, školovanje djece i sve drugo. Sve sam to vjerujem rješavao kako treba i kako se najbolje moglo. Imao sam nevjerojatnih problema oko ostvarivanja svoga stanarskog prava, prava na invalidnost. I tu sam prošao nevjerojatnu “Golgotu” i da vam pričam neke detalje što sam doživljavao od naše administracije ili bolje rečeno birokracije, vi ne biste vjerovali. Dakle što može doživjeti jedan ranjeni hrvatski branitelj u svojoj Hrvatskoj. Ja sam se uvijek borio za svoju obitelj i nisam se dao kojekakvima da bi mi mojoj obitelji naudili. I neki ljudi znaju katkada pakosno pričati o našim braniteljskim obiteljima. Neki su zavidni zbog primanja i misle kako imamo ogromne mirovine. Ponavljam meni je tek zadnjih 5 godina utvrđena najveća invalidnost, no prije sam imao znatno manju mirovinu. Svatko živi svoj život i ne treba se miješati u tuđe obitelji. Svatko zna svoje i svakome bi njegove brige trebale biti najvažnije. Još bih rekao kako su supruge nas invalida, ono što kažu, nama „i lijeva i desna ruka”, ako smo mi prema njima

“normalni”. Dakle ne smije se prema supruzi biti drzak, bezobrazan. Nije ona kriva što si ti invalid. Ako si ti idiot prema supruzi, pa ne možeš očekivati da ona prema tebi bude brižna.”- kaže Dražen.

Usprkos tome što
ste birokraciji morali dokazivati tko ste i što ste za Hrvatsku dali
kao hrvatski dragovoljac i branitelj, jeste li nagrađivani kakvim
vojnim i drugim odličjima?Jeste li aktivni u braniteljskim udrugama?

„Jesam. Odlikovan sam Redom hrvatskog križa negdje 1995. ili 1996. godine. Umirovljen sam sa činom vodnika, a sad sam dobio čin narednika i to je to. Nisam član niti jedne udruge. U samim početcima bio sam član HVIDR-e, no prestao sam biti jer sam se za sva svoja prava uvijek morao boriti sam. Mislim kako je glupost i postojanje previše braniteljskih udruga jer je to kontraproduktivno. Uvijek sam ja sam morao zvati telefonski u ministarstva i institucije. Nikad me nitko od njih nije zvao i rekao kako na nešto imam pravo ili se mogu za nešto kandidirati. Papirologiju sam morao sam odrađivati, a toga je bilo preko glave. Jedino bih tu u našoj Novoj Gradiški posebno istakao **Željka Klarića** koji vodi brigu o skrbi za hrvatske branitelje. On je za svaku pohvalu. – dodaje Dražen„



S obzirom da ste
se liječili i imali brojne operacije i u Hrvatskoj i u Njemačkoj,
možete li ocijeniti gdje se prema vama bolje postupalo?

„U Njemačkoj sam na liječenju bio 2 mjeseca i 28 dana, ono u početku kako sam vam rekao. To je bilo ono, samo da mi zarastu rane i to je to. Ovdje u Hrvatskoj bio sam od Nove Gradiške, preko Slavonskog Broda do bolnice u Dubravi u Zagrebu i drugim bolnicama. Najviše tu u Novoj Gradiški. Tu sam nekako i najzadovoljniji. Morao bih puno imena nabrojati jer su se gotovo svi izredali. Od doktora **Marića** do doktora **Špoljarića**, **Gajskog**, itd.
Svi me znaju, cijeli kirurški tim, svih ovih godina. Svi su „me mesarili" (kaže uz smijeh), svatko po komadić. Ja vam imam najteži oblik „fantomske boli". Za one koji možda ne znaju, to je osjećaj da vas npr. boli noga koja vam je davno amputirana ili neki drugi dio tijela kojeg nemate. To je velika muka, ali ja opet „ne dam na sebe" i to prebrodim i idem dalje. Najvažnije je biti psihički jak ili kako ja kažem biti „jak u glavi". Kad to posložite sam sa sobom, onda se da živjeti. Tako se rješavaju i bolovi, i ostali životni problemi i ljutnje i nezadovoljstva. Šale i zafrkancije uvijek mora biti. Kad se nađem sa svojim kolegama invalidima, da čujete našu zafrkanciju vi bi ste rekli kako mi uopće nismo normalni. Ali to smo mi, to nam daje snagu. Ima tu i radosti kao što je naprimjer činjenica kako će mi starija kći uskoro diplomirati na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Ona ide za medicinsku sestru, a mlađa je završila srednju školu za zanimanje kuharica. Ja i supruga im pružamo koliko možemo i tjeramo ih da idu dalje u škole. Ta sad Korona nam je donijela brigu, jer se polažu ispiti on -line, ima sto problema nenadanih (opet uz smijeh) ali sve ćemo mi to prebroditi."

Dražene čime se bavite? Imate li kakav hobi? Jeste li vjernik?

"Pa evo bavim se biciklizmom. Kupio sam si taj poseban bicikli, sličan onom što je vozio moj nažalost nedavno preminuli prijatelj I**van Filipović** iz Orašja. Ne pretjerujem. Vozim koliko mogu. Imam i tu akumulatorsku bateriju za njega, pa mi ona pomogne kad se umorim. Bilo bi super kada bih imao još jednu bateriju, ali to košta oko 5 tisuća kuna i ja to sam ne mogu financirati. Ma ja ne pretjerujem, bicikliram koliko mogu. Odem skoro svaki dan u grad, imam i ovaj mali skuter za invalide. Dođem se malo družiti s prijateljima, popiti kavu itd. Borim s protiv monotonije i depresije, jer svaki dan iz kreveta uđeš u kolica pa natrag u krevet. Pa mi smo ljudi društvena bića. Ovako se barem nešto događa zanimljivije. Držim se sa **Oliverom Valentićem**, sa **Krešom Bakovićem Bakasom,** sa **Milom Smolićem** što ima „srce u torbi". Kad krene zafrkancija naša, ljudi sa strane ne mogu vjerovati što nam je to toliko smiješno, a mi takvi invalidi. Ne bavim se politikom i o tome ne želim pričati. Imam „malo žešća" politička mišljenja, a to nije za ovakve razgovore za javnost. Samo ću vam reći kako ne pripadam niti jednoj stranci i nisam niti „lijevo" niti „desno". Mislim kako sam sve dobro, što vi kažete „posložio" u svome životu. Odem nekad s društvom na pecanje,

odnosno ribolov. Ljudi su zaposleni pa nemaju previše vremena družiti se sa mnom, ali to me recimo baš opušta. Volim biti s ljudima koji nisu frustrirani. Pitali ste me za vjeru. Kad god nekud idem ja se prekrižim i kažem: „Bože pomozi da prođe sve u redu.” Nisam od onih koji u tome pretjeruju i „ljube oltare”. Kad je vrijeme korizme i kad su mise zornice ja svako jutro idem na misu, ali kad ponekad vidim tko je „u prvom redu” u crkvi, onda mi se ponekad „smuči”, ali opet kažem sebi: „Ondje ideš zbog sebe a ne zbog takvih.” – kaže iskreno Dražen.

Kako gledate na to kako se vrednuje uloga novogradiškog ratišta u Domovinskom ratu, općenito u javnosti, u medijima, u pisanoj novijoj povijesti u Hrvatskoj? Vi ste dio te priče i dali ste dio sebe za stvaranje suverene Republike Hrvatske. Za kraj prisjetimo se vašeg prijatelja Ivana Filipovića kojem ćemo posvetiti slijedeću priču iz ciklusa „U fokusu Domoljubnog”. On je isto kao i vi bio invalid Domovinskog rata, te je na poseban način skretao pozornost javnosti kako trebamo čuvati vrijednosti Domovinskog rata.



„Ja osobno ne tražim nikakve zasluge i priznanja. Prije svega je potrebno prvenstveno mlade ljude češće i kvalitetnije educirati o vrijednostima Domovinskog rata. I dan danas se previše govori o dalekoj prošlosti Drugog svjetskog rata, a premalo o našem

Domovinskom ratu u kojem je izborena državnost. To je po meni velika greška sustava. Trebaju se češće posjećivati i spomenici koji su podignuti u čast onih koji su dali živote za Hrvatsku. To se čini samo kad su neki izbori ili obljetnice, a preko godine nikad nema nikoga. Zadnjih par godina sa obitelji odem u Vukovar pokloniti se našim žrtvama i braniteljima. To činim samoinicijativno u obiteljskom aranžmanu, a ne preko udruga. Ovdje je ključno reći kako treba prenositi istinu, a ne laži o Domovinskom ratu. Ne treba dozvoliti da nama neki drugi pričaju priče o nama. Nigdje u svijetu ne postoji da poraženi pobjednicima pišu povijest. Takvi dobro žive na laži. Moj prijatelj **Ivan Filipović** je jako volio Hrvatsku i hrvatske branitelje, te je, iako je bio teški invalid, biciklom išao od Orašja do Knina, kako bi mladima skrenuo pozornost na nas i na to da trebamo voljeti svoju domovinu i brinuti se o njoj, a ne da nam bude svejedno kako će biti u budućnosti. On je na putu prema Kninu i nazad, zastajkivao kod spomen obilježja poginulim hrvatskim braniteljima, te za njih palio lampione i pomolio se. Trebamo se pokloniti žrtvama ali ne iz političkih i sličnih razloga nego zbog toga što to činimo kao ljudi. Trebamo se ponašati dostojanstveno. Ne zviždati predsjednicima koji nam nisu po volji i slično. Moramo nastaviti boriti se za istinu i biti primjer našoj djeci i budućim generacijama.

Autor: **Antun Brađašević**

Autora objavljenog sadržaja financijski podržava:
Agencija za elektroničke medije
Agency for Electronic Media






11:55:11
22.07.2020.








11:55:11
22.07.2020.



This entry was posted on Friday, July 24th, 2020 at 12:01 am and is filed under Aktualno, Branitelji, Nekategorizirano You can follow any responses to this entry through the Comments (RSS) feed. Responses are currently closed, but you can trackback from your own site.